

ЉУБИША ЂИДИЋ

СКРАЋЕНИЦЕ

ИЗ ЦАРСТВУЈУШЋЕГ ПРИЗРЕНА

Види Призрен па умри! Волео бих да је то рекао онај Љуба Ненадовић, чувени путописац по Напуљу.

Говори ми Ница, такође чувен, али као риболовац који је лудовао због пастрмки по Бистрици. Како су у Призрену на корзоу, *во времја она*, били они који су наши с једне стране и они који су такође били наши али њихови, с друге стране. И један од оних који су наши на њиховој страни пита у царствујушћем Призрену и каже Ници ко си ти, он каже ја сам човек, а други од њихових који су на нашој страни каже и ја сам човек, а ниједан није хтео да призна да је риболовац (јер риболовци не припадају нормалним људима), па пошто су претходно на супротним странама веома лепо један другог отерали у материну, приђоше, загрлише се, потом се одгрлише и одоше тамо...

Без обзира на те риболовце, које наравно, разумем, волео бих да истински одем догодине у тај царствујушћи Призрен!

Не могу да чекам оно *догодине у Призрену!*

2023.

ЛЕПЕ ДЕЧЈЕ БУДАЛАШТИНЕ

Док још траје рат у Палестини овог децембра 2023, кад су многи згрожени како су Јевреји од 20.000 цивила побили 8.000 деце – податак на РТС-у на дан 12. 12. 2023 – видех на телевизији између разрушених градских четврти Газе, како су се неки клинци играли шуге.

Баш брига децу за то бомбардовање!

Они који су поубијани у том бомбардовању /светски медији кажу „невина деца“/ у овој игри се не рачунају.

Децу интересују само игре шуге, а разрушени квартави њихових кућа добро им дођу да се боље сакрију.

Шуга, виче један мали арапски црња и ја видим то је рекао на српском, не зато што је та реч слична српском, већ зато што је то слична ситуација.

12. 12. 2023.

БАШ ТАКО: НЕТКО БЕШЕ СТРАХИЊИЋУ БАНЕ

Позва ме данас телефоном вајар Никола Вукосављевић да ме обавести докле је дошао са скулптуром Бановић Страхиње. Заправо он зна колико се бринем да успе једна акција у оквиру Вајарске колоније у Рибарској Бањи, а односи се на скулптуре епских јунака косовског циклуса.

И рече ми да управо излива у гипсу Страхињиног хрта, али и сокола на Страхињином на рамену.

„И таман кад сам га излио раширених крила, соко ми се измигољи и – одлете!“

Помислих да му је исклизнуо, измигољио се, па је пао...

„Са све гипсом“, питам га!

„Ма не човече, са све перјем“, рече вајар!

Био сам у организационом одбору те колоније, и морам озбиљно да размислим које људе директор Рибарске Бање треба да позива да учествују у њеном раду!

28. 9. 2021.

ЖИЧА

Одох у Жичу. Посета са сестром. У Жичи унутрашња свечаност: свеће за помен, мале молитве, тишина пред величанственошћу фресака. Мати Јелена, игуманија, показује како се лепо развила хиландарска лоза коју смо заједно засадили 2018. Каже ми да не бринем ако је време за резидбу (због чега сам дошао са маказама за лозу), орезаће је манастирски виноградар.

Тренутак касније, овде пред жичком фиолом (увек се ту нађем у знак сећања на Жићу, каменоресца из Беле Воде који је исклесао ово здање), јавља ми се мобилним из Црне Траве Славе, син Миланчета, мајстора „неимара“ моје шупе, у Балшићавој 29 у Крушевцу.

Јавља ми се да ми каже да се враћа са гробља, била је годишњица смрти његовог оца Миланчета.

Тај мајстор Миланче није био само врстан мајсторчић, он је за мене био једна дивна душа, прави анђео. Док је радио, непрестано је певао.

Волео бих, баш је лепо да то буде Жича, да неко мене, кад дође тај час, исто тако зове, а да се тај коме се обраћа осећа као ја кад осећам Миланчета као анђела...

3. март 2022. Жича

ВЕЛИКЕ СВЕТСКЕ ДРАМЕ

У великим светским драмама у овом тренутку, а тај тренутак се односи на 18. децембар 2022. у 16,32 сати, баш када је на светском првенству у фудбалу у Катару, тај Меси (наводно на историјској утакмици, коментар спикера), дао за Аргентину гол против Француза, а исто тако у исто време један топ је опалио из Доњецка на Украјинце, дакле у таквом историјском тренутку ја сам приметио да је један дуњин листић пао на моју терасу, и ја узех тај листић да га бацам у контејнер на ђубриште, јер сам имао право на своју историју тог 18. децембра 2022. у 16 сати и 32 минута, јер је било још много ствари у великим светским драмама које су се догађале између оног Месијевог пуцња на гол и оног руског пуцња из топа у Доњецку. Наравно, и моје дуње.

Зашто за историју вашег живота не би био важан тај листић дуње која се још држала у касном децембру?

Једино ако немате своју дуњу па терате теранију са овим другим белосветским драмама. Припадам онима који дубоко поштују та терања, али тај листић не дам. Ни његову историју која ми је била интимна, надохват руке.

Под условом да нема других услова...

18. 12. 2022.

МАЛИ МРАВ

Био је крај маја, али је сунце имало све од летње тропске врућине. Свукох се у својој башти. Време је за сунчање. Један мрав је искористуо ту прилику и упорно се шетао по мом голом телу. Био је добродушан, чак ме голицао. Гледам га и кажем: волим те, мали!

А онда ме он угризао. У сласти тог угриза схватио је колико је лепо што има у брду мог мяса толико непријатељства.
Прождираће ме као личност, а да ја још увек о томе немам појма!
Постоје такве малише! Такви човечуљи!

17. 5. 2022.